

ČAJ

Pro chvíle pohody

BŘEZEN 2016

Časopis Autorů Jičínska

VÝLET NA KUKS

Před pár týdny
jsi neexistovala
Teď sedíme vedle sebe
Srostlice ctnosti a neřesti
Od nepaměti

Václav FRANC

126

Vážení čtenáři,

březnový ČAJ pozval jako hosta plzeňskou autorku,
úspěšnou účastnici mnoha literárních soutěží

Terezu Čermákovou,

která se nám představuje prózou „**Povídkař.**“

Její tvorba Vás nejlépe přesvědčí o autorčině talentu a schopnosti
poutavě vyprávět příběh.

Rozhovor poskytl kolega ze Střediska východočeských autorů,
povoláním truhlář, ale dokáže na Vysočině, kde žije,
organizovat kulturní život.

Václav Chalupa v rozhovoru přiznává:

**„Řemeslo truhlářské dá se dnes nazvat skutečně
uměleckou tvůrčí činností.“**

Tvorbu domácích autorů zastupuje

Václav Teslík básní „**JICH 64**“

a **Václav Franc** básněmi ze souboru

„Stále hledám ... lásku“

a krátkou vzpomínkovou prózou

„Televize“ z knihy **„Dopis Ježíškovi.“**

Přeji Vám příjemné doušky jara

a

chvíle pohody při našem ČAJi

Václav

Tereza ČERMÁKOVÁ

O mně

Žiji, píši a tvořím v Plzni, kde jsem se roku 1990 narodila. Píši zejména proto, že jsem kreativní bytost a potřebuji ke svému životu neustále něco vytvářet. V psaní jsem se zřejmě našla a hlavně mě to nesmírně baví. Považuji se za autorku kratších prozaických textů, vážných i humoristicky laděných, ale ráda bych jednou napsala i něco delšího. Kromě psaní se ve volném čase věnuji historickým tancům ve skupině Arvena.

Moje povídky vycházejí v časopisu Plž – Plzeňský literární život, který každý měsíc vydává Knihovna města Plzně. Také mám za sebou několik výher v literárních soutěžích – Vlny modrého delfína 2012, Literární STOPA 2016, Dopis povídky 2016 a Literární Čáslav 2016.

Velkou inspirací mi je život sám, hudba a také město, ve kterém žiji - Plzeň. Vnímám ji jako obří pulzující organismus, ve kterém se prolínají podivné osudy různých lidí. Stačí se jen projet tramvají, pozorovat lidi a situace kolem sebe a hned mě napadají náměty. Druhým protikladným bodem inspirace je příroda. Tu miluji, v ní se cítím svobodně a chodím tam odpočívat. A vzhledem k tomu, že začátkem března se mi narodí capart, tak doufám, že právě mateřství se pro mě stane dalším nevyčerpatelným zdrojem inspirace.

Tereza Čermáková

Povídkář

Zapálil jsem si cigaretu a vyfouknul dým proti vymetené obloze. Byla tak kýčovitě modrá, až z toho bolely oči. Slunce nemilosrdně pralo do zaprášené výlohy a mě už asi postopadesáté napadlo, že bych ji měl vydrhnout. Jenže to zašlé sklo dávalo vystaveným knížkám takový ten správný punc ohmatanosti. Vždycky mi přišlo, že antikvariát s nablýskanou výlohou je jako řeznictví bez vůně sekané linoucí se na ulici. Když jste šli okolo, musela vás ta zaprášená výloha hned upozornit – pozor, antikvariát. Ale možná to všechno byly výmluvy a já byl prostě starý a moc líný na to, abych lezl po štaflích a leštil výlohu. Zahodil jsem vajgla do kanálu a zalezl do krámu.

Bylo takové líné páteční odpoledne a za celý den se tu kromě studentů s učebnicemi nikdo nezastavil. Lidi bezhlavě utíkali domů z práce vstříc víkend, který stejně za dva dny zase uteče. Ale aspoň tu byl klid, říkal jsem si. I když toho dne až podezřele velký. Trochu jako ticho před bouřkou.

Už jsem se chystal přepočítat kasu, když vtom cinkly dveře. Do krámu vplula brunetka v narůžovělých šatech a s velkými růžovými brýlemi na očích. Byla to taková mladá žába s krátkýma nohama, ale po celodenním sociálním půstu jsem od ní nemohl odtrhnout oči.

„Přejete si?“ usmál jsem se a opřel se o pult.

Žába si sundala brýle a odhalila jasně modré oči, které kontrastovaly s tmavě hnědými vlasy. Smrtící kombinace.

„Já bych si toho přála,“ usmála se. „Třeba přečíst všechny knížky na světě. Vám nepřijde škoda, že to člověk za jeden život nestihne?“

„Já čtu povídky,“ odvětil jsem a snažil se tvářit sečtěle. „Jsou kratší, takže jich zvládnou přečíst víc.“

„Chytrý,“ poznamenala a vytáhla z regálu knížku. Rychle ji prolistovala a vrátila zpět. „Jenže povídky jsou moc krátké a postavy v nich nemají prostor se vyvíjet.“

„To máte stejný jako s lidma,“ pokrčil jsem rameny. „Taky je většinou potkáte a než se nadějete, jsou pryč. Nemáte ani šanci postřehnout, jak a jestli se vůbec vyvíjejí,“ řekl jsem a nenápadně zkoumal, jak je vyvinutá ona.

Neodpověděla a přistoupila blíž. Přes pult jsem ucítil velmi sladkou

květinovou vůni. „Sháním Oněgina,“ řekla pak.

„Studentka literatury?“ optal jsem se s úsměvem.

Trochu ji to namíchlo. „To musím studovat literaturu, abych si mohla přečíst Puškina?“ řekla nakvašeně.

„Promiňte, nechtěl jsem vás urazit,“ omluvil jsem se. „Ale Oněgina nemám. Nechtěla byste radši Povídky nebožtíka Ivana Petroviče Bělkina?“

Zatvářila se trochu zklamaně a zatřásla lokýnkami. S pozdravem se odporoučela, ale ve dveřích krámu se ještě otočila a usmála se na mě modroučkýma očima. Pak jí spolknul červencový pátek.

Ta holka mi vnukla docela dobrý nápad. Vyhrabal jsem ve své domácí knihovně Evžena Oněgina a v pondělí jsem už seděl v krámu za pultem a hlтал jsem tu ruskou klasiku.

„Koukám, že jste ho pro mě sehnal,“ ozvalo se náhle odněkud shora. Lekl jsem se tak, že mi knížka vylítla z ruky. Asi jsem přeslechl zvonek na dveřích. Neohrabaně jsem sebral toho padlého básníka a vstal jsem.

Byla to ona. Modroočka. Na sobě měla snad ještě kratší šaty než v pátek a vonělo z ní zase to sladké léto. Nezmohl jsem se ani na slovo.

„To je moje knížka,“ vykoktal jsem nakonec.

Obličejíček se jí trochu stáhnul. „Takže není na prodej?“

„Na prodej není, ale rád vám jí dám,“ nabídl jsem. Vzpaatoval jsem se z šoku a pomalu se dostával zase do formy. Pohled mi sjel na její nohy a už mi nepřišly tak krátké jako včera. Tmavě modré šaty s květinami byly lehounké a vlnily se jí okolo mladého těla, až se mi z toho zvedal tlak.

„Ale něco vám za ní musím dát,“ namítla.

To byla skvělá nahrávka na smeč. Přemýšlel jsem, jestli je opravdu tak naivní nebo to řekla záměrně a všechnu tu nevinnost přede mnou jen hraje. Skoro jsem sázel na to druhé.

„Víte, stejně jsem se už chystal pro dnešek zavřít. Nechtěla byste se mnou skočit někam na skleničku?“ zeptal jsem se naprosto neurvale. Ani jsem nevěděl, kde se to ve mně najednou vzalo. Možná už bych si mohl tyhle flirty ve svém věku odpustit. Živě jsem viděl, jak se urazí, nazve mě úlisným perverzním individuem a v životě už sem nev kročí.

O to víc jsem byl překvapený, když po chvilce váhání souhlasila.

Město bylo usouzené horkem, ale v malé ospalé vinárně zčásti zapuštěné pod terénem bylo příjemně. Oknem skoro až u stropu sem proudilo světlo a ruch z ulice. Seděla proti mně v těch kraťoučkých květovaných šatech, tak o třicet let mladší než já, srkala müllera a namotávala si na prst lokýnky vlasů. Letní Arytmie, napadlo mě.

Neomaleně jsem navrhnul tykání.

„A co vůbec děláš?“ zeptal jsem se a opřel se lokty o stůl, abych k ní byl blíže. Oblbovala mě ta její vůně.

„Studuju literaturu,“ zazubila se. „Ty prodáváš knížky celý život?“

„Hm,“ přikývl jsem.

Začala se vyptávat na různé věci, a tak jsme povídali, pili a odpoledne rychle utíkalo. Moje podezření se potvrzovalo - zdaleka nebyla tak naivní a nevinná, jak se na první pohled zdálo. Pozoroval jsem, jak jí víno začíná pomalu lézt do hlavy a oči v barvě oceánu byly najednou trochu skleněné a visely na každém mém slově. Cítil jsem, jak mě skenuje tím tyrkysovým pohledem a ještětne přiznávám, že mi to dělalo dobře. Začali jsme mluvit zase o knížkách.

„Já už toho stejně moc nepřečtu,“ řekla trochu smutně.

„Jak to?“ zeptal jsem se.

„Prdne mi v palici. Máme to v rodině,“ řekla. Když jsem se na ní tázavě podíval, pokračovala: „Nekoukej tak, prostě se zblázním. Já už jsem se s tím smířila. Měla to moje máma, moje babi, její máma, pak zase její máma a tak dál.“

„A jak se to projevuje?“ zeptal jsem se.

„Je to náhodou docela hezký,“ řekla s takovým smutným úsměvem. „Přestaneš vnímat svět, realitu a jenom sníš. Už nežiješ venku, ale uvnitř svý hlavy. A ta ti pouští sny jako projekce, jeden film za druhým.“

„Nedá se to léčit?“ napadlo mě.

Zavrtěla hlavou. „Jenom potlačovat.“

Když jsme vypadli na ulici, venku už se smrákalo. Ve městě bylo pořád strašně horko. Rozloučili jsme se a ona se nepatrně dotkla mojí ruky. Oči měla úplně skleněné, když nastupovala do autobusu. Díval jsem se za ní, dokud mi nezmizela z dohledu.

Červenec líně a ospale plynul, posedával na zahrádkách, popíjel drinky a sálal horkem. Arytmie se neukázala. Ani jsem nepočítal s tím, že ji ještě uvidím. Ale jak dny ubíhaly a vedra nepolevovaly, stále častěji se mi vracela ta sladká vůně, tyrkysové oči a všechny ty věci, které mi řekla. Cítil jsem takový vnitřní a všudypřítomný neklid.

„Co je sakra s tebou? Slíbil jsi, že se tenhle týden ozveš,“ hulákal na mě do telefonu kamarád. Taký takový samorost. Pravidelně jsme každý čtvrtek chodili ke Krocanovi na pivo.

„Hele sorry, nějak jsem zapomněl,“ omlouval jsem se.

„Človče, že ty máš nějakou babu?“ ozvalo se z druhé strany.

„Nemám, to je tím horkem. Blbnu,“ vymluvil jsem se a slíbil, že příští

čtvrtek nezapomenu.

Když jsem položil sluchátko, vyděšeně jsem se zadíval skrz špinavou výlohu. Sakra, abych se do té žáby ještě nezabouchnul, napadlo mě. Takový ty flirty klidně, občas nějaký románec s vdanou ženskou, proč ne, ale láska? A abych se pro někoho ještě trápil? Já, ve svých letech? To absolutně nepřicházelo v úvahu. Rozhodl jsem se, že zajdu na pivo. Nejraději sám. Ožeru se do němoty, zítra se vzbudím a bude všechno v pořádku. Vyženu si alkoholem z hlavy všechny letní arytmie.

V antikvariátu nikdo nebyl, a tak jsem rychle sáhnul pro klíče a vystřelil ven. Zamkl jsem, zapálil si cigaretu, otočil se a vydechl. O zasviněnou výlohu se opírala Arytmie ve žlutých šatech s Puškinem v ruce. Chut' na pivo mě okamžitě opustila.

„Přišla jsem ti vrátit tu knížku,“ řekla. „A taky jsem tě chtěla vidět.“

Do prdele, proběhlo mi hlavou. Pak se mi zamlžil zrak žlutou mlhou, hlavu mi zahalil sladký květinový opar a já se procházel vyprahlými ulicemi s tím modrookým andělem po boku. Už ani nevím, co jsem říkal a co říkala ona. Možná nic. Ocitli jsme se až u nízkého činžáku, kde jsem měl v podkroví svůj byt.

„Nechceš jít nahoru?“ vyplynulo mi samo z ústa a ona pokrčila hubenými rameny a usmála se. K mému údivu seděla za několik okamžiků přímo v mém obýváku a já jí hrozně sečtěle vykládal o knížkách a jako v transu inhaloval tu její vůni. Visela mi na rtech a usmívala se takovým tím zblbnutým úsměvem. Ježíšmarjá, tak jsme v tom oba, napadlo mě.

Nalil jsem jí víno a do sebe kopnul skleničku rovnou na ex.

„Co je s tebou?“ zeptala se.

„Nic,“ usmál jsem se nejistě a kopnul do sebe další.

„Máš tu fakt hrozně knížek,“ řekla a bylo vidět, že jí to fascinuje. „Ale málo románů. Jsou to samý povídky.“

„Říkal jsem ti to,“ odvětil jsem potichu a sedl si k ní. Z pampeliškových šatů jí vykukovaly nádherné opálené nohy a sametové ruce ležely složené v klíně. Položil jsem dlaň na její rozpálené koleno. Pramínek vlnitých vlasů jí spadl do obličeje a nalepil se na malinové rty. Opatrně jsem ho odrhnul rukou a zastrčil za ucho. Měla ho celé horké. Asi tím vínem. Tyrkysové oči se mi zabodávaly do hlavy a přiblížily se tak blízko, že jsem rozeznal vrásnění duhovky.

„Já jsem taky další povídka do sbírky?“ zašeptala.

Jako by na mě chrstla vědro studené vody. Zavrtěl jsem hlavou a sklopil oči. „Nechci, abys byla,“ řekl jsem.

Smutně se na mě usmála. Najednou jsem si všiml, že jí po tváři teče slza. Utřel jsem jí rukou a ona mi celá vařící a roztřesená vtiskla polibek.

Pak se sebrala a vytratila se do horké letní noci.

Ožral jsem se do němoty, ale když jsem se druhý den probral, rozhodně nebylo všechno v pořádku. Cítil jsem se podivně. Po obýváku se ještě pořád vznášela ta sladkobolná vůně. Ani se mi nechtělo větrat. Dal jsem se dohromady a šel do krámu.

Objevila se odpoledne. Jak jsem ji uviděl, skoro jsem se za pultem složil.

Modroučké oči se na mě zadívaly.

„Promiň mi za ten včerejšek,“ řekl jsem.

„Není za co,“ odvětila. „Pochopila jsem to.“

„Vždyť by to mezi náma ani nešlo,“ řekl jsem omluvně.

„Nešlo. Ale je hezký o tom snít, ne?“ usmála se. Najednou jsem si vzpomněl na to, co mi vykládala ve vinárně.

Pak se usmála naposledy, dveře cinkly a letní Arytmie se rozplynula v parném červencovém dni. V antikvariátu zavládlo ticho, jen prach se líně vznášel v paprscích slunce. Přečtu si nějakou povídku, rozhodl jsem se nakonec.

„Řemeslo truhlářské dá se dnes nazvat skutečně uměleckou tvůrčí činností.“

ROZHOVOR Václav Chalupa

- Na úvod se zeptám něco k tvé profesi: Je práce truhláře řemeslo nebo umělecká tvůrčí činnost? Co tě na této práci baví a přitahuje?

Vzhledem k tomu, že v naší republice, řemesla poněkud vymírají, řekl bych, že řemeslo truhlářské, myslím tím skutečný truhlář, který pracuje se dřevem jako takovým, který pro svoji výrobu používá řezivo třeba přímo z pily a nepoužívá žádné

polotovary, dá se dnes už nazvat skutečně uměleckou tvůrčí činností.

Na této práci mě nejvíc baví rozmanitost a široké spektrum výrobků při individuální výrobě. V některých případech můžu uplatnit i svoji fantazii, přičemž se člověk stává, tak trochu i architektem nebo projektantem. Nejvíc mě ale nadchne to, že člověk může nahlédnout do skryté vnitřní krásy stromů a obdivovat to co vůbec dokáže příroda vytvořit. No a takto celkem snadno opracovatelný materiál pomůžu částečně zachovat třeba v podobě kusu nábytku, schodů, dveří a čehokoli pro další generace a tím se vlastně prodlužuje život stromů do dalšího bytí na desítky nebo i stovky let.

- Dá se v dnešní době truhlařinou slušně uživit? A dokonce dotovat jiné kulturní aktivity?

Řekl bych, že ano. V případě, že člověk odvádí svoji práci poctivě a kvalitně, zaručeně přijde dostatečné množství zakázek, někdy i velmi lukrativních, ze kterých může zůstat dobrý zisk. Díky tomu je možno některé naše kulturní akce dotovat z vlastních zdrojů.

- Vysočina je prý místem, kde psát básně je snadné. Určitý „genius loci“ onoho místa láká básníky a tvůrce všeho druhu. Co tebe nutí psát poezii?

Popravdě nevím, co mě začalo nutit psát poezii. Snad to bylo tím, že jsem se vrátil po šesti letech v Pardubicích zpátky na Vysočinu nebo nedobrovolný útlum v jiných uměleckých směrech, snad hrotící se partnerské neshody, v každém případě mě psaní poezie, v té době obrovsky uvolnilo a posunulo v životní cestě o velký kus vpřed. I když můj začátek v psaní textů začal už dávno na učilišti a první vlna vygradovala na vojně.

- Můžeš nám představit svoje dosud vydané sbírky s názvem blízkým tvé profesi „Co se skrývá v hoblinách“ a „Na dosah letokruhu“?

Sbírka „Co se skrývá v hoblinách“ je vlastně moje prvotina. Všechny básně v této sbírce jsou ze života, ale myslím si, že mezi nimi panuje určitá rozmanitost. Je to jako s tou hromadou hoblin, zdánlivě vypadají všechny stejně, ale když se do té hromady ponoříte a začnete se probírat těmi zakroucenými jednotlivci, zjistíte, že každá ta hoblinka je vlastně jiná. Je to úplně stejné jako se sněhovými vločkami. Na této sbírce mě nejvíce těší, že se na ni podíleli i moje děti. Dcera připravila grafickou úpravu obálky a syn sbírku trefně ilustroval. Druhá sbírka s názvem „Na dosah letokruhu“, nás už logicky přibližuje více do nitra dřevěného bytí, čímž se dostáváme více k jádru podstaty veškerého žití na Zemi. K ilustraci této sbírky jsem použil některé z grafik, které s pomocí dřeva již delší čas vyrábím. Dle názoru mých čtenářů a přátel je druhá sbírka, co do obsahu vyzrálejší a kvalitnější. Nejlépe snad, kdyby si ctění čtenáři zakoupili obě sbírky a sami posoudili. (smích)

- A co tvůj hudební koníček? Hraješ v nějaké skupině či kapele?

S muzikou je to teď horší, na tu mi zbývá opravdu málo času. Naposled jsem dal dohromady skupinu pod názvem „Dobry trenky“, která měla trochu undergroundový směr, kde jsem uplatnil některé ze svých básní a textů. Hráli jsme asi tak tři roky. V současné době si zahraju jen tak s přáteli, pro radost.

- Víš, že jsi i neprofesionálním hercem souboru divadélka DIK. Co ta zkratka „DIK“ znamená? Můžeš nám přiblížit vaše divadelní vystoupení?

Název DIK znamená „Divadélko Ivany Kozubové“. Název jsme zvolili na počest jedné velké chotěbořské kulturní osobnosti, která několik let vedla ochotnický divadelní spolek v Chotěboři a díky níž jsem měl možnost

zabřednout také do divadelního řemesla.

Naše divadlo se směřuje spíše na děti, ale děláme i jednorázové akce pro dospělé v rámci různých oslav, výročí slavných osobností, ale i různých událostí.

Ve spolupráci s knihovnou jsme připravili projekt, kde jsme vytvořili v prvním díle tři postavy Lesanku, Paloučka a Kouzelného dědečka. V druhém díle dědečka nahradí Loupežník Brumajzl, kterého se Lesanka s Paloučkem snaží napravit a to se nakonec také podaří. V obou dílech máme zakomponované do příběhu pohádky z knih, ať už klasické nebo novodobé, čímž prezentujeme i nové knihy na trhu. A tímto také možná tak trochu scénickým čtením ukazujeme dětem, že čtení pohádek může být i zábavné.

- Kdo vás nejen v divadelní činnosti podporuje? Kde sháníte finance na svoje projekty? Žádáte o granty?

V první řadě nás nejvíc podporuje město Chotěboř, od kterého dostáváme velmi slušnou dotaci právě na akce, které nejsou financovány organizátory nebo pořadateli jednotlivých akcí. Dále nám přináší zisk některá vystoupení, za která dostaneme finanční odměnu, která se zpravidla utopí v další činnosti nebo v nákupu potřebného materiálu pro výrobu kulis, kostýmů apod. No když je nejhůř tak sáhnu po penězích, které máme z truhlářského řemesla. Je pravda, že nás materiálně zásobuje také široká veřejnost, kde jsme od lidí získali spoustu oděvů, rekvizit a různých doplňků což je pro naši pokladnu také velmi úsporné.

- Pro koho hlavně hrajete? Účastníte se divadelních přehlídek?

Jak už jsem se zmínil, především hrajeme pro děti. Je to vděčné obecenstvo a na nich se také pozná jakou kvalitu má to či ono představení protože udržet děti v pozornosti je velmi náročné. Největší odměnou je asi to když jdeš po městě a děti nás poznávají jako pohádkové postavy. Jednou na dětský den se přede mne postavila malá romská holčička, chvíli si mně prohlížela a pak řekla „ahoj Paloučku“ to mi tenkrát hrkly slzy do očí.

Jinak divadelních přehlídek se neúčastníme. Mám pocit, že nás to zatím neláká nebo ještě není ten správný čas.

- Jaká je tvoje „největší“ divadelní role? Lákalo by tě hrát tzv. velké divadlo?

Moje největší role byla vlastně dvojrole v divadelní hře „Bouřlivé jaro“ ve které jsem si mohl zahrát právě po boku Ivany Kozubové. Byla to náročná hra, ale ještě dnes po letech na naše výkony někteří přátelé moc rádi

vzpomínají. Velké divadlo, snad musí lákat každého, kdo se k tomuto kumštu trochu přiblíží, ale já ze své pozice vidím, že bych asi musel odebrat čas jiným aktivitám a to bych nerad, leda tak částečně pokud by to bylo možný, určitě bych do toho šel.

- Nepřemýšlel jsi o tom, že bys napsal i divadelní hru, kterou by sis sám s kolegy zahrál? Nebo dokonce píšeš i scénáře pro vaše vystoupení?

Tak scénáře na divadelní hru mám v hlavě dva, ale zatím nemám čas to napsat, natož to nastudovat. Je to hudba budoucnosti, takže uvidíme. Většinu scénářů připravujeme s přítelkyní, dobře se mi sní, spolupracuje a vše co jsme zatím vymysleli, mělo slušnou úroveň.

- Chotěboř má nejznámějšího rodáka. Ignát Herrmann se v Chotěboři narodil 12. srpna 1854, tedy před 162 lety. Jak moc je v Chotěboři všudypřítomný?

Ignát Herrmann je v Chotěboři skutečně Velkou osobností, proto mu také bylo uděleno čestné občanství a postaven pomník. Je po něm pojmenována část naučné stezky údolím řeky Doubravky, jedna z městských čtvrtí, dům, ulice a před dvěma lety k výročí 160 let od narození se městská knihovna slavnostně přejmenovala na Knihovnu Ignáta Herrmanna. Byla to velká akce, na které jsme se s naším divadélkem podíleli. V podkroví knihovny byla instalována velmi zajímavá výstava, která mapovala nejen celý spisovatelův život ale i události po jeho odchodu z tohoto světa. Bylo mi velkým potěšením, že jsem mohl ztvárnit tuto osobnost v jedné scéně, kterou jsme nastudovali na vernisáž k již zmíněné výstavě a tam jsem si všiml určité podobnosti v datu narození, Ignát se narodil 12.8. 1854 a já se narodil 2.8. 1964. Druhý den jsme uspořádali vzpomínkový kostýmovaný průvod městem po místech, kde se Herrmann pravděpodobně pohyboval. Na tuto úspěšnou akci jsme navázali dalším projektem, který iniciovala knihovna a to, čtení z díla Ignáta Herrmanna. Připravili jsme příjemné dobové zátiší oblékli se do kostýmů a vytvořili jsme takovou atmosféru, že když jsme četli pro základní školy, tak žáci 7 a 9 tříd po celou dobu ani nehlesli a to je co říct. Je to ale hlavně zásluhou skutečně dobrého díla. Když jsme dělali výběr, byly jsme překvapeni jak některé povídky jsou, skutečně nadčasové a mám pocit, že by Herrmannovo dílo mohlo v současnosti klidně přijít znovu do módy.

- Máš čas kromě kulturních aktivit na další koníčky? Jak nejraději relaxuješ? (Pokud to není právě psáním a literární tvorbou)?

Když to shrnu, tak veškerá moje činnost balancuje mezi koníčkem a prací.

Záleží na tom kolik to hodí, když je tam slušný zisk беру to spíše jako práci a když je to zadarmo nebo jen tak za občerstvení je to koníček. Když ale přijde, nějaká starší paní třeba z ulice, abych ji nasadil sekerku na topůrko nebo přihobloval dveře tak to беру jako dobrý skutek, a to mne nejvíc potěší. Možná že to je pro mne určitá forma relaxu udělat pro někoho něco jen tak pro radost bez nároku na honorář. Kdysi mi jednou někdo řekl, že mám v sobě hodně pozitivní energie, že bych s ní mohl pomáhat druhým, tak jsem to zkusil a ono to fungovalo. S přítelkyní jsme absolvovali masérský kurz, aby to bylo legální. A tak občas pomáhám i lidem s regenerací a rekondicí organismu, takže jak vidíš, jsem skutečně dokonale vyčerpaný člověk.

Děkuji za rozhovor a přeji hodně úspěchů ve všech tvých aktivitách..

Václav

Václav FRANC: STÁLE HLEDÁM ... LÁSKU

HOUBAŘ

Hledal jsem muchomůrku
do smaženice manželských slastí
Bloudil jsem houštinami
dívčích pohledů
Schovávaly se potvory v košících
partnerských vášní
Dělaly drahoty, koketovaly
Mrkaly očkem na kloboučku
Nejedna mně otráвила odpoledne
jiná večer
A tak hledám dál
Otravu otravnou
na celý život

ZAS ČEKÁM NA JARO

Zas čekám na jaro
ani nevím proč
Snad s první sněženkou
rozkvete každá sukně
a já se přes noc
stanu zahradníkem
hledajícím tu pravou
do vázy opuštěného
dva plus jedna

SBÍRKA

Nevlastním sbírku motýlů
Ani známek
Chodím kolem tebe po špičkách
Připadáš mi jako žluťásek

Asi začnu sbírat motýly
...budeš můj první exemplář

VÝLET NA KUKS

Před pár týdny
jsi neexistovala
Teď sedíme vedle sebe
Srostlice ctnosti a neřesti
Od nepaměti

Václav FRANC

TELEVIZE

Dovedete si představit, že byste doma neměli televizi? A vidíte, my ji měli doma někdy v první polovině 60. let. Přesně nevím, snad 1964 nebo 1965. Sestra Zdenka tvrdí, že v roce 1965. To bylo tátovi 40 let a mámě o čtyři mín. Byla to televize Lotos a sloužila dost dlouho. Pochopitelně měla jen jeden program, byla černobílá a občas přes ni běžaly šmouhy, takže se do ní muselo z boku praštit, aby čmouhy zmizely.

Prý moje starší sestra Zdenka chodila na pohádky k paní Kotykové a potom do mlýna, tedy ke strejdovi Mílovi a tetě, ale protože tam začala tahat i mě, z toho usuzuji, že jsem byl ještě malý, tak se táta naštvál a pořídil nám televizi.

Jen pro vysvětlenou uvedu, že naši obec elektrifikovali v roce 1958. Sestry se ještě narodily v době petrolejové, já už byl dítětem elektrické doby. A televize nás provázela a provází dál celým životem. Pochopitelně barevná se zcela jiným rozlišením. Ale já stejně vzpomínám na našeho Lotosa. Prožili jsme s ním hodně pohádek, filmů, sportovních přenosů, třeba Ondřeje Nepelu nebo moje první olympiády. Tu ve francouzském Grenoble, kde Jiří Raška vyhrál skoky na lyžích. Netušil jsem, že mu jednou budu moci podat ruku při televizní sportovní soutěži.

Televize byla mojí bránou do světa poznání. A tenkrát jsme se těšili, když šla pohádka třeba jednou za týden. Byl to svátek. A dneska? Mnoho programů a... Vždycky si vzpomenu, jak říkal Jiří Sovák, že na televizi nekouká. Připadá mu to, jako kdyby se díval z okna a nikdo zrovna nešel.

A taky jsem toužil stát se televizním opravářem, protože když k nám přijel pán s brašnou, to když televize „onemocněla“, připadal mi jako kouzelník. Dokázal naordinovat naší televizi tu správnou medicínu, takže se zase rozsvítila a přinášela nám radost.

Václav TESLÍK

JICH 64

Já bych je zavřel, že by jim jazyk ztvrdnul,
řval na náměstí vztekle starej pivní skaut,
a pak si ještě pěkně krknul, prdnul,
až jedna našlechtěná dáma z toho byla aut.

No máme v představených, „děti, slyšte!“, vzory,
a podle nich je třeba řídit pokaženej svět!
Tak jako křižovatky řídí semaforey:
Hele, zas červená - tak pojd'me radši zpět.

Na náhradního pána šahat, to je ale foux pas!
Vždyť už je starý, vetchý, senilní!
A že by po něm někde zbyla stopa?
Kunda sem, kunda tam.
Zdá se, že bude ještě fertilní.

20.11.2016

ČAJ pro chvíle pohody

č.126, březen 2017, ročník XV

Vydáno 5. března 2017 v Nové Pace

Redakce: Václav Franc, K Hájků 1724, 509 01 Nová Paka

Franczub@seznam.cz

Grafická úprava titulní strany Jozef dřevník Borovský

Interní tiskovina regionálních autorů Jičínska.

TEXTY NEPROŠLY JAZYKOVOU ÚPRAVOU!